

APOŠTOLSKÝ LIST SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA VŠEM ZASVĚCENÝM OSOBÁM U PŘÍLEŽITOSTI ROKU ZASVĚCENÉHO ŽIVOTA

Drahé zasvěcené a drazí zasvěcení,

píši vám jako Petřův nástupce, kterému Pán Ježíš svěřil úkol utvrzovat ve víře své bratry (srov. *Lk 22,32*), a píši vám jako váš bratr, zasvěcený Bohu jako vy.

Společně děkujeme Otci, který nás povolal, abychom následovali Ježíše v plném přilnutí k jeho evangeliu a ve službě církvi, a vlil do našich srdcí Ducha Svatého, který nám dává radost a pomáhá nám vydávat celému světu svědectví o jeho lásce a milosrdenství.

Na základě ohlasů od mnohých z vás i od Kongregace pro instituty zasvěceného života a společnosti apoštolského života, u příležitosti 50. výročí vydání dogmatické konstituce *Lumen gentium* o církvi, která v 6. kapitole mluví o řeholnicích, stejně jako Dekretu *Perfectae caritatis* o obnově řeholního života, rozhodl jsem se vyhlásit Rok zasvěceného života. Začne 30. listopadu letošního roku, o první adventní neděli, a skončí 2. února 2016, na svátek Uvedení Páně do chrámu.

Po vyslechnutí Kongregace pro instituty zasvěceného života a společnosti apoštolského života jsem určil pro tento rok stejné tři cíle, které svatý Jan Pavel II. předložil církvi na počátku třetího tisíciletí. Jistým způsobem se nechal inspirovat tím, co naznačil už v exhortaci *Vita consecrata*: "Nejen že si máte připomínat svou slavnou minulost, ale musíte si také uvědomit, že je vaším úkolem vytvářet nové slavné dějiny! Pohleďte do budoucnosti, kam vás Duch sv. vysílá, aby skrze vás učinil podivuhodné věci"(č. 110).

I. Cíle pro Rok zasvěceného života

1. Prvním cílem je *dívat se na minulost s vděčností*. Každý náš institut má bohaté charismatické dějiny. Při jeho vzniku je přítomné působení Boha, který ve svém Duchu povolává některé lidi, aby blíže následovali Krista, převáděli evangelium do určité formy života, očima víry četli znamení doby a kreativně odpovídali na potřeby církve. Zkušenost začátků pak rostla a rozvíjela se zapojením dalších členů v nových zeměpisných a kulturních oblastech zrozením nových způsobů pro uskutečňování charismatu, nových iniciativ a vyjádřením apoštolské lásky. Je to jako semeno, ze kterého se stane strom s rozpínajícími se větvemi.

V Roce zasvěceného života bude vhodné, když si každá charismatická rodina připomene své začátky a svůj dějinný vývoj a bude děkovat Bohu za to, že nabídl církvi tak mnoho darů, jež ji zkrášlují a činí připravenou konat každé dobré dílo (srov. *Lumen gentium* 12).

Je nutné vyprávět vlastní historii, abychom oživovali svou identitu, posilovali jednotu rodiny a smysl pro spolupatříčnost jejích členů. Nejde o to, že se máme věnovat archeologii nebo pěstovat zbytečné nostalgie, ale spíše se máme znovu vrátit k cestám, po nichž kráčely minulé generace, a objevit v nich inspirující jiskru, ideály, projekty a hodnoty, které byly jejich hybnou silou, počínaje zakladateli a zakladatelkami, jakož i prvními komunitami.

Tímto způsobem si členové institutu mohou uvědomit, jak se charisma žilo v minulosti, jakou tvůrčí sílu ze sebe vydalo, jakým potíží muselo čelit a jak je dokázalo překonávat. Lze přitom objevit i nesrovnalosti, plody lidské slabosti, někdy snad i zapomenutí na některé podstatné aspekty charismatu. Ze všeho se lze poučit a může se to stát výzvou ke konverzi. Vyprávět své dějiny znamená vzdávat Bohu chválu a děkovat mu za všechny jeho dary.

Děkujeme Bohu zvláště za posledních 50 let, které následovaly po Druhém vatikánském koncilu; ten byl pro celou církev opravdovým vanutím Ducha Svatého. Díky němu prošel zasvěcený život plodnou cestou obnovy, která byla – se svými jasnými i temnými stránkami – dobou milosti, poznamenanou přítomností Ducha Svatého.

Ať se Rok zasvěceného života stane také příležitostí pokorně a současně s velkou důvěrou v Boha Lásku (srov. 1 Jan 4,8) vyznat svou křehkost a prožívat ji jako zkušenost milosrdné lásky našeho Pána; ať se stane příležitostí silně "křičet" do světa a s radostí svědčit o svatosti a vitalitě velké části těch, kteří byli povoláni následovat Krista formou zasvěceného života.

2. Kromě toho nás Rok zasvěceného života zve k *nadšenému prožívání přítomnosti*. Vděčnost za minulost nás pobízí, abychom pozorně naslouchali tomu, co dnes Duch říká církvi, a mohly tak stále hlouběji uskutečňovat zakládající prvky našeho zasvěceného života.

Od počátků prvního mnišství až po současná "nová společenství" vznikla každá forma zasvěceného života díky povolání Ducha následovat Krista, jak nás učí evangelium (srov. *Perfectae caritatis* 2). Pro zakladatele a zakladatelky bylo evangelium absolutním pravidlem; každé jiné pravidlo chtělo být pouze projevem evangelia a prostředkem, jak ho žít v plnosti. Jejich ideálem byl Kristus, úplné ztotožnění se s ním, až mohli říct se svatým Pavlem: "Pro mě život je Kristus" (*Fil* 1,21); sliby měly smysl pouze proto, že jejich prostřednictvím mohli uskutečňovat tuto svoji vášnivou lásku.

V Roce zasvěceného života jsme povoláni odpovědět si na otázku, zda a jak se necháme také my oslovit evangeliem; zda je evangelium skutečně "vademezum" pro náš každodenní život a pro rozhodnutí, která máme udělat. Evangelium je náročné a žádá, abychom ho žili radikálně a upřímně. Nestačí ho jen číst (i když čtení a studium jsou velmi důležité), nestačí ho jen meditovat (i to děláme s radostí každý den). Ježíš od nás žádá, abychom ho uskutečňovali, abychom žili jeho slova.

Musíme si rovněž položit otázku, zda je Ježíš skutečně naší první a jedinou láskou, jak jsme si to předsevzali, když jsme skládali naše řeholní sliby. Pouze pokud tomu tak je, můžeme a musíme milovat v pravdě a milosrdenství každého člověka, kterého potkáme na své cestě, protože od Ježíše se naučíme, co je to láska a jak milovat: budeme totiž umět milovat, protože budeme mít jeho srdce.

Naši zakladatelé a zakladatelky vnímali v sobě soucit a milosrdenství, které cítil Ježíš, když viděl zástupy jako rozptýlené ovce bez pastýře. Jako Ježíš, který byl vedený a poháněný tímto soucitem, uměl oslovit svým slovem, uzdravoval nemocné, daroval chléb, aby druhé nasýtil, obětoval svůj vlastní život, podobně i naši zakladatelé se těmi nejrozmanitějšími způsoby dávali do služeb lidstva, ke kterému je Duch Svatý posílal: byla to přímluva, hlásání evangelia, katecheze, vyučování, služba chudým, nemocným... Fantazie lásky neznala hranic a uměla vytvářet nesčetné cesty, aby bylo možné přinášet vanutí evangelia do kultur i do nejrůznějších společenských prostředí.

Rok zasvěceného života nás nutí zamyslet se nad věností poslání, které nám bylo svěřeno. Odpovídají naše služby, naše aktivity a naše přítomnost tomu, co Duch žádal od zakladatelů a zakladatelek? Jsou vhodné pro to, aby se jimi dosahovalo cílů v současné společnosti a církvi? Existuje něco, co musíme změnit? Máme totéž zanícení pro svůj lid, jsme mu skutečně nablízku do takové míry, že sdílíme jeho radosti a bolesti, takže skutečně chápeme jeho potřeby a můžeme mu přispět k odpovědi na ně? "Tatáž velkodušnost a nezištnost, které podněcovaly zakladatele," žádal už svatý Jan Pavel II., "má pobízet i vás, jejich duchovní děti, abyste udržovali své charisma živé, aby se stejnou silou Ducha, který je vzbudil, bylo stále bohatší a přizpůsobivější, aniž by ztrácelo svou ryzost, a mohlo se dávat do služeb církve a vést k naplnění příchodu Božího království."¹

Když si vzpomínáme na začátky, do popředí se dostává i další složka plánu zasvěceného života. Zakladatelé a zakladatelky byli okouzleni jednotou Dvanácti kolem Ježíše, jejich hlubokým společenstvím, které bylo charakteristickým rysem prvního společenství v Jeruzalémě. Když založili vlastní komunitu, každý z nich se snažil napodobovat tyto evangelijní vzory, mít jedno srdce a jednu mysl a těšit se z přítomnosti Páně (srov. *Perfectae caritatis* 15).

Žít přítomnost se zápalem znamená stávat se "odborníky na společenství", tedy "svědky a tvůrci toho ‚plánu společenství‘, který je na vrcholu dějin člověka podle Boha".² V konfliktní společnosti, v níž je obtížné soužití různých odlišných kultur a v níž je vidět násilí na nejslabších a nerovnoprávnost, jsme povoláni nabídnout konkrétní vzor komunity, ve které lze žít bratrské vztahy díky tomu, že uznáváme důstojnost každého člověka a sdílíme dar, jehož nositelem je každý.

Buďte tedy ženami a muži hlubokého společenství, s odvahou buďte přítomni tam, kde existují odlišnosti a napětí. Buďte věrohodnými znameními přítomnosti Ducha, který vlévá do srdcí zanícení pro to, aby všichni byli jedno (srov. *Jan* 17,21). Proživejte *mystiku setkání*: "schopnost vnímat a naslouchat jiným lidem. Schopnost společně hledat cestu, hledat způsob

¹ Apoštolský list *Los caminos del Evangelio* [Cesta evangelia] řeholníkům a řeholnicím Latinské Ameriky u příležitosti pětistého výročí evangelizace Nového světa (29. června 1990).

² Kongregace pro řeholníky a sekulární instituty: *Řeholníci a lidské povznesení* (12. srpna 1980), č. 24. In: *L'Osservatore Romano*, Příl., 12. listopadu 1980, s. I - VIII.

..."³; nechte se osvítit vztahem lásky, který pulzuje mezi Božskými osobami (srov. 1 *Jan* 4,8), jako vzorem každého mezilidského vztahu.

3. *Přijímat budoucnost s nadějí* chce být třetím cílem tohoto roku. Známe obtíže různého druhu, jimž musí čelit zasvěcený život: především v západním světě úbytek povolání a stárnutí, ekonomické problémy jako důsledek vážné celosvětové finanční krize, výzvy internacionálnosti a globalizace, nástrahy relativismu, odsouvání zasvěceného života na okraj společnosti a jeho společenská bezvýznamnost... Právě v těchto nejistotách, které prožíváme spolu s mnoha našimi současníky, se uskutečňuje naše naděje, plod víry v Pána dějin, který nám stále opakuje: "Neboj se... protože já jsem s tebou" (*Jer* 1,8).

Naděje, o které mluvíme, se nezakládá na počtech nebo na dílech, ale na tom, do kterého jsme vložili svou důvěru (srov. 2 *Tim* 1,12) a pro něhož "nic není nemožné" (*Lk* 1,37). Toto je naděje, která nezklame a umožní zasvěcenému životu "psát" velké dějiny i nadále v budoucnu, kam má být zaměřený náš pohled, protože jsme si vědomi, že k tomu nás vybízí Duch Svátý, aby s námi i nadále konal velké věci.

Nepodlehňte pokušení čísel a výkonnosti, a tím méně pokušení opírat se o své vlastní síly. "V pozorném bdění" zkoumejte horizonty svého života a současného okamžiku. S Benediktem XVI. vám opakuji: "Nepřidávejte se k těm, kteří prorokují zkázu nebo nesmyslnost zasvěceného života v církvi našich dnů; spíše se oblečte v Krista a připásejte si zbraně světla – jak vyzývá svatý Pavel (srov. *Řím* 13,11-14) – a buďte bdělí a pozorní."⁴ Pokračujme v naší cestě s důvěrou v Pána a znovu se na ni vracejme.

Obracím se především na vás mladé. Vy jste přítomností, protože již nyní aktivně žijete v lůně svých institutů a nabízíte rozhodující příspěvek díky svěžesti a velkodušnosti své volby. Zároveň jste i jejich budoucností, protože brzy budete povoláni převzít do svých rukou vedení animace, formace, služby i poslání. Rok zasvěceného života budete prožívat jako protagonisté dialogu s generací, která je před vámi. V bratrském společenství se můžete obohatit o její zkušenost a moudrost a současně jí můžete znovu ukázat ideály, které poznala při svých začátcích, nabídnout impuls a svěžest vašeho nadšení, takže společně budete moci předkládat nové způsoby prožívání evangelia i stále vhodnější odpovědi na požadavky po svědectví a hlásání.

Jsem rád, že vy mladí z různých institutů budete mít možnost vzájemně se setkat. Ať se toto setkání stane zvyklostí na cestě společenství, vzájemné opory a jednoty.

³ FRANTIŠEK: Setkání v Aule Pavla VI. s rektory a studenty papežských kolejí a konviktů se sídlem v Římě, Řím (12. května 2014).

⁴ Benedikt XVI.: Homilie na svátek Uvedení Páně do chrámu, Řím (2. února 2013).

II. Očekávání od Roku zasvěceného života

Co zvláště očekávám od tohoto roku milosti pro zasvěcený život?

1. Aby bylo stále pravdivější to, co jsem už jednou řekl: "Kde jsou řeholníci a řeholnice, tam je radost." Jsme povoláni zažít a ukazovat, že Bůh dokáže naplnit naše srdce a udělat nás šťastnými, aniž bychom měli potřebu vyhledávat své štěstí někde jinde; že autentické bratrství, které prožíváme ve svých komunitách, živí naši radost; že naše úplné sebedarování ve službě církvi, rodinám, mladým, starým a chudým nám umožňuje realizovat se jako lidé a dává našemu životu plnost.

Kéž není mezi vámi vidět smutné tváře, nespokojené a rozčarované lidi, protože "následování, které je smutné, je smutným následováním". I my, jako všichni ostatní muži a ženy, zakoušíme těžkosti, noci ducha, znechucení, nemoci, ubývání sil z důvodu stáří. Právě v těchto situacích bychom měli najít "dokonalou radost", naučit se rozpoznat Kristovu tvář; Kristus se nám stal podobným ve všem; a tedy zažívat radost z poznání, že jsme podobní tomu, který se z lásky k nám nezdráhal vzít na sebe tíhu kříže.

Ve společnosti, která okázale upřednostňuje kult účinnosti, přehnaného zdraví a úspěchu, vytlačuje na okraj chudé a vylučuje "prohrávající", můžeme svým životem svědčit o pravdivosti slov Písma svatého: "Když jsem slabý, právě tehdy jsem silný" (2 Kor 12,10).

Na zasvěcený život můžeme velmi vhodně aplikovat to, co jsem napsal v apoštolské exhortaci *Evangelii gaudium* s odkazem na kázání Benedikta XVI.: "Církev neroste proselytismem, nýbrž „přitažlivostí“" (14). Ano, zasvěcený život se nerozvíjí, když organizujeme hezké kampaně o povolání, ale když se chlapci a dívky, se kterými se setkáme, cítí být přitahováni námi, když nás vidí jako šťastné muže a ženy! Stejně tak apoštolská účinnost nezávisí na účinnosti a síle jejích prostředků. Je to váš život, který musí promlouvat, život, z něhož prýští radost a krása z prožívání evangelia a následování Krista.

I vám opakuji, co jsem řekl při minulé svatodušní vigilií církevním hnutím: "Hodnota církve v podstatě spočívá v tom, že žije evangelium a vydává svědectví o naší víře. Církev je solí země, je světlem světa, je povolána zpřítomnit ve společnosti kvas Božího království a činí to v první řadě svým svědectvím, svědectvím bratrské lásky, solidarity a sdílení" (18. května 2013).

2. Očekávám, že "probudíte svět", protože charakteristickým rysem zasvěceného života je prorockví. Jak jsem řekl generálním představeným, "evangelní radikalita nepatří pouze řeholníkům: vyžaduje se ode všech. Ale řeholní osoby následují Pána zvláštním, prorockým způsobem". Toto je priorita, která se dnes žádá. "Být proroky, kteří svědčí o tom, jak Ježíš žil na této zemi... Řeholník se nikdy nesmí zřít prorockví" (29. listopad 2013).

Prorok dostává od Boha schopnost zkoumat dějiny, v nichž žije, a interpretovat události: je jako strážce, který bdí v noci a ví, kdy přijde jitřenka (srov. Iz 21,11-22). Zná Boha a zná

muže a ženy, své bratry a sestry. Umí rozlišovat a také odsoudit zlo hříchu a nespravedlnosti, protože je svobodný, nemusí se zodpovídat jiným pánům, ale pouze Bohu; nemá jiné zájmy než ty Boží. Prorok obvykle stojí na straně chudých a bezbranných, protože ví, že na jejich straně je sám Bůh.

Očekávám tedy, že nebudete udržovat při životě "utopie", ale že budete umět vytvořit "jiná místa", kde se žije evangelní logika sebedarování, bratrství, přijetí odlišnosti a vzájemné lásky. Kláštery, komunity, duchovní centra, citadely – městečka, školy, nemocnice, dětské domovy rodinného typu a všechna ta místa, která vznikla díky lásce a charismatické tvořivosti a která ještě vzniknou s novou tvořivostí, se mají stále více stávat kvasem společnosti, inspirované evangeliem, "městem na hoře", které mluví o pravdě a moci Ježíšových slov.

Někdy – jak se to stalo Eliášovi a Jonášovi – může přijít pokušení utéct, vyhnout se úkolu proroka, protože je příliš náročný, protože jsme unavení a zklamaní výsledky. Ale prorok ví, že nikdy není sám. Stejně jako Jeremiáše ujišťuje Bůh i nás : "Neboj se... Já budu s tebou a vysvobodím tě" (*Jer 1,8*).

3. Jak jsem před chvílí připomínal, řeholníci a řeholnice, ve stejné míře jako všechny ostatní zasvěcené osoby, jsou označováni jako "odborníci na společenství". Očekávám tedy, že se "spiritualita společenství", na kterou poukázal svatý Jan Pavel II., stane skutečností a že vy budete v první linii těch, kdo uchopili "velkou výzvu, která je před námi v tomto novém tisíciletí: Učinit církev domovem a školou společenství"⁵. Jsem přesvědčen, že v Roce zasvěceného života budete s opravdovostí pracovat na tom, aby ideál bratrství, o který usilovali zakladatelé a zakladatelky, rostl v nejrůznějších rovinách, jakoby v soustředných kruzích.

Společenství se prožívá především v rámci příslušných komunit daného institutu. V tomto ohledu vás vybízím, abyste si znovu přečetli mé časté proslavy, v nichž neúnavně opakují, že kritiky, klepy, závist, žárlivost a rivalita jsou postoje, které nemají právo obývat naše domy. Za tohoto předpokladu je cesta lásky, která se před námi otevírá, téměř nekonečná, protože se jedná o přijímání a vzájemnou pozornost, uvádění do života společenství materiálních a duchovních statků, o bratrské a sesterské napomenutí, o úctu k nejslabším... Jde o "mystiku společného života", která činí z našeho života "svatou pouť"⁶. S ohledem na to, že naše komunity se stále více stávají mezinárodními, musíme se ptát i na vztah mezi osobami různých kultur. Jak umožnit každému, aby se mohl vyjádřit, aby byl přijat se svými specifickými dary a stal se spoluodpovědným v plné míře?

Kromě toho očekávám, že se bude rozšiřovat společenství mezi členy různých institutů. Nemohl by se Rok zasvěceného života stát příležitostí odvážněji vycházet „za hranice“ svého institutu s cílem společně vypracovat na lokální i globální úrovni jednotné projekty pro formaci, evangelizaci a sociální pomoc? Tímto způsobem lze totiž účinněji nabídnout skutečné prorocké svědectví. Hluboké společenství a setkání různých charismat a povolání je

⁵ JAN PAVEL II.: *Novo millennio ineunte* 43.

⁶ FRANTIŠEK: *Evangelii gaudium* 87.

nadějnou cestou. Nikdo nemůže vytvářet budoucnost tak, že se bude izolovat a spoléhat jen na vlastní síly, ale tím způsobem, že v pravdě uzná hluboké společenství, které je vždy otevřené pro setkání, dialog, naslouchání, vzájemnou pomoc a chrání nás před nemocí sebestřednosti.

Zasvěcený život je zároveň povoláný k tomu, aby měl na mysli pravou synergii všech povolání v církvi, počínaje kněžími a laiky, aby rostla "spiritualita společenství nejprve u sebe, potom ve svém církevním společenství i za jeho hranicemi"⁷.

4. Očekávám od vás ještě to, co žádám od všech členů církve: abyste vycházeli ze sebe a šli na existenční periferie. "Jděte do celého světa" – byla poslední slova, kterými se Ježíš obrátil na své učedníky a kterými se dnes obrací i na nás všechny (srov. *Mk* 16,15). Očekává vás celé lidstvo: lidé, kteří ztratili každou naději; rodiny v nesnázích; opuštěné děti; mladí, kteří mají zkaženou budoucnost; nemocní a opuštění staří lidé; boháči, nasycení majetkem, ale s prázdným srdcem; muži a ženy hledající smysl života a toužící po božských věcech...

Nezaměřujte se na sebe sama, nenechte se přemoci malými hádkami v komunitě, nebuďte vězni svých problémů. Ty se vyřeší, když vyjdete ven a budete pomáhat jiným řešit jejich problémy a hlásat radostnou zvěst. Najdete život, když budete dávat svůj život, najdete naději, když budete dávat naději, najdete lásku, když budete milovat.

Očekávám od vás konkrétní skutky – že přijmete uprchlíky, že budete blízcí chudým, tvořiví v katechezi, v hlásání evangelia a v uvádění druhých do života modlitby. Očekávám tedy, že vaše struktury budou pružnější, že budete používat své velké domy ve prospěch aktivit, které více odpovídají současným požadavkům evangelizace a charitativní lásky, že přizpůsobíte svá díla novým potřebám.

5. Očekávám, že každá forma zasvěceného života si bude klást otázky ohledně toho, jaké jsou dnes požadavky Boha a lidstva.

Kláštéry a skupiny kontemplativního rázu by se mohly setkávat nebo se spojovat různými způsoby, aby si vyměňovaly zkušenosti se životem modlitby, s tím, jak lze růst v hlubokém společenství s celou církví, jak podporovat pronásledované křesťany, jak přijímat a doprovázet ty, kteří hledají intenzivnější duchovní život nebo potřebují morální či materiální podporu.

Totéž budou moci dělat i charitativní instituty starající se o vyučování a rozvoj kultury, ty, které se věnují hlásání evangelia nebo zvláštní pastorační službě i sekulární instituty se svou všestrannou přítomností ve společenských strukturách. Fantazie Ducha vzbudila tak odlišné způsoby života a díla, že je nelze snadno utřídít nebo zařadit do předem stanovených schémat. Je tedy pro mě nemožné hovořit o každé jednotlivé charismatické formě. Nikdo by se však neměl v Roce zasvěceného života vyhybat poctivě prověřce toho, jak je přítomen v životě církve, i toho, jak odpovídá na neustále nové otázky, které vyvstávají kolem nás, a na volání chudých.

⁷ JAN PAVEL II.: *Vita consecrata* 51.

Pouze s touto pozorností vůči potřebám světa a v podřízenosti podnětům Ducha se Rok zasvěceného života změní na autentický *kairos*, na Boží čas bohatý na milosti a proměny.

III. Horizonty Roku zasvěceného života

1. Tímto svým listem se obracím nejen na zasvěcené osoby, ale i *na laiky, kteří se s nimi dělí o ideály, ducha a poslání*. Některé řeholní instituty mají v tomto smyslu starobylou tradici, jiné spíše nedávnou zkušenost. Kolem každé řeholní rodiny, stejně tak i kolem společností apoštolského života a samotných sekulárních institutů, je přítomna širší, "charismatická rodina", zahrnující více institutů, jež se hlásí ke stejnému charismatu, a zvláště jsou tu křesťanští laici, kteří právě ve svém laickém stavu cítí povolání podílet se na témže charismatu.

I vás laiky povzbuzuji, abyste Rok zasvěceného života prožívali jako milost, díky které si budete moci více uvědomit, jaký dar jste přijali. Slavte jej s celou "rodinou", abyste spolu rostli a odpovídali na volání Ducha v současné společnosti. Při některých příležitostech Roku zasvěceného života, když se spolu setkají zasvěcené osoby z různých institutů, se snažte být i vy přítomni jako projev jediného Božího daru; tak budete moci poznávat zkušenosti jiných charismatických rodin, jiných laických skupin a navzájem se obohacovat a podporovat.

2. Rok zasvěceného života se netýká jen zasvěcených osob, ale celé církve. Obracím se proto na *celý křesťanský lid*, aby si byl stále více vědom daru, jakým je přítomnost tolika zasvěcených žen a mužů, dědiců velkých světců, kteří tvořili historii křesťanství. Čím by byla církev bez svatého Benedikta a svatého Basila, bez svatého Augustina a svatého Bernarda, bez svatého Františka a svatého Dominika, bez svatého Ignáce z Loyoly a svaté Terezie z Avily, bez svaté Anděly Merici a svatého Vincenta z Pauly? Jejich seznam, sahající až po svatého Jana Boska a blahoslavenou Terezu z Kalkaty, by byl nekonečný! Blahoslavený Pavel VI. řekl: "Bez tohoto konkrétního znamení by existovalo riziko, že láska, která oživuje celou Církev, ochladne, spásonosný paradox evangelia se otupí a ve světě, který se ocitl v období sekularizace, se „sůl“ víry rozředí" (*Evangelica testificatio* 3).

Zvu tedy všechna křesťanská společenství, aby Rok zasvěceného života prožívala v první řadě tak, že budou děkovat Pánu a vděčně si připomínat přijaté dary, které i nyní stále přijímáme prostřednictvím svatosti zakladatelů a zakladatelek a věrnosti tolika osob zasvěcených svému charismatu. Zvu vás všechny, abyste se semkli kolem zasvěcených osob a spolu s nimi se radovali, sdíleli jejich těžkosti, podle možnosti s nimi spolupracovali v konání jejich služby a díla, které je vlastní celé církvi. Dávejte jim pocítit lásku a vroucnost celého křesťanského lidu.

Velebím Pána za šťastný souběh Roku zasvěceného života se Synodou o rodině. Rodina i zasvěcený život jsou povolání, která přinášejí bohatství a milost pro všechny, jsou prostorem humanizace při budování životodárných vztahů a místem evangelizace. Je možné si navzájem pomáhat.

3. Tímto svým listem si dovoluji obrátit se i *na zasvěcené osoby a členy bratrstev a společenství, která patří do církve jiné než katolické tradice*. Mnišství je dědictvím nerozdělené církve, je dodnes velmi živé v pravoslavných církvích i v katolické církvi. Jím, ale i pozdějšími zkušenostmi z doby, kdy západní církev byla ještě jednotná, se inspirovaly podobné iniciativy vzniklé v církevních společenstvích protestantské reformy, v nichž se pak rodily další projevy bratrského společenství a gesta konkrétní služby.

Kongregace pro instituty zasvěceného života a společnosti apoštolského života naplánovala iniciativy, při nichž se setkají členové různých církví prožívající zkušenost zasvěceného a bratrského života. Upřímně podporuji tyto iniciativy, aby tak rostlo vzájemné poznání, úcta a spolupráce a aby se ekumenismus zasvěceného života stával pomocí na širší cestě, směřující k jednotě všech církví.

4. Nemůžeme pak zapomenout ani na to, že fenomén mnišství a jiných projevů řeholního bratrství je přítomen ve všech velkých náboženstvích. Nechybí solidní zkušenosti dialogu mezi mnichy katolické církve a některými velkými náboženskými tradicemi. Mým přáním je, aby se Rok zasvěceného života stal příležitostí zhodnotit vykonanou cestu, aby se zasvěcené osoby pro tuto oblast stále více senzibilizovaly, abychom se ptali, jaké kroky je třeba udělat, abychom se navzájem hlouběji poznávali a spolupracovali v mnoha oblastech společných pro službu lidskému životu.

Kráčet společně je vždy obohacením a může to otevřít nové cesty a vytvořit nové vztahy mezi národy a kulturami, které se v této době zdají být poznamenány mnoha obtížemi.

5. A nakonec se zvláštním způsobem obracím na své bratry v episkopátu. Ať se pro vás Rok zasvěceného života stane příležitostí srdečně a s radostí přijmout zasvěcený život jako duchovní kapitál, který přispívá k dobru celého Kristova těla (srov. *Lumen gentium* 43), a nejen řeholních rodin. "Zasvěcený život je darem pro Církev, vzniká v Církvi, roste v Církvi, je zcela zaměřen na Církev."⁸ Jelikož je darem pro církev, není izolovanou nebo okrajovou skutečností, ale niterně k ní patří, je v samotném srdci církve jako rozhodující prvek jejího poslání, neboť vyjadřuje intimní charakter křesťanského povolání a směřování celé církve Nevěsty k jednotě s jediným Ženichem; zasvěcený život tedy "náleží nepopíratelně k jejímu životu a svatosti" (srov. *Lumen gentium* 44).

V této souvislosti vybízím vás, pastýře místních církví, ke specifické starostlivosti, abyste ve svých společenstvích podporovali různá charismata, ať už historická, nebo nová. Podporujte, animujte, pomáhejte při rozlišování, citlivě a s láskou vyjadřujte svou blízkost v situacích utrpení a slabosti, ve kterých se mohou ocitnout někteří zasvěcení, ale především přinášejte svým učením Božímu lidu světlo o hodnotě zasvěceného života, aby v církvi zazářila jeho krása a svatost.

Rok zasvěceného života svěřuji Panně Marii, Panně naslouchající a kontemplující, první učednici svého milovaného Syna. Na ni, milovanou Otcovu dceru zaoděnou do všech darů

⁸ J. E. Mons. J. M. Bergoglio: Příspěvek na Synodu o zasvěceném životě a o jeho poslání v Církvi. 16. generální shromáždění (13. října 1994).

milosti, hledme jako na jedinečný vzor, který máme následovat v lásce k Bohu a ve službě bližnímu.

Už teď jsem spolu s vámi vděčný za dary milosti a světla, kterými nás Pán bude chtít zahrnout, a všechny vás provázím svým apoštolským požehnáním.

Ve Vatikánu 21. listopadu 2014, na svátek Obětování Panny Marie

FRANTIŠEK

Překlad: sr. Marie Tkadlecová FMA, korektura: Jiří Kratochvíl